

APPROVED

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Δ' - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005 - Άριθ. Φύλλου 31

Η «ΑΝΤΙΔΟΣΗ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ» ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Εγράψαμε στο προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας ότι «ή ανδρική και ή γυναικεία ψυχολογία έχουν πολλές περιπλοκές και περισσότερες ή γυναικεία και γι' αυτό πιστεύουμε πως ό φακός της έρεύνης μας πρέπει να κάνη άκόμα άρκετά “ζούμ” στα κύρια σημεία άλλα και στις λεπτομέρειες».

Αυτά τα “ζούμ”, αυτές οί προσεγγίσεις πρέπει να γίνουν με μεγάλη προσοχή και ενδιαφέρον άλλα και με τη χειραγώγηση της Έκκλησίας μας, ή όποία κατέχει όλη την άλήθεια για την άδιαίρετη ανθρώπινη φύση μας και γνωρίζει έξ ίσου καλά την αίτία της διχοτομήσεως της, που είχε σαν άποτέλεσμα να προκύψουν δύο διαφορετικές ανθρώπινες συμπεριφορές: ή ανδρική και ή γυναικεία.

Δέν θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε πως ό Θεός έδωσε στον άνθρωπο ψυχή «κατ' εικόνα» Του και πως θέλησε και θέλει αυτή ή ψυχή

να λειτουργή χωρίς έκτροπές σε ανδρική ή σε γυναικεία λειτουργία **άλλα να λειτουργή ως άγιότητα.**

Όμως, όπως έχουμε αναπτύξει σε προηγούμενα άρθρα μας, αυτό δέν είναι εύκολο μετά την Πτώση των Πρωτοπλάστων, γιατί ή Πτώση αυτή προκλήθηκε άκριβώς απ' αυτήν την αίτία. Από την άνωριμότητα του Άδάμ και της Εύας, ή όποία άνωριμότητα τους όδήγησε να έπινοήσουν την ιδιοτροπία σαν τρόπο λειτουργίας της ψυχής τους.

Αυτή ή τοποθέτησή μας, που είναι και θεμελιακή για την ανάπτυξη του θέματός μας, είναι φυσικό να προκαλή δυσπιστία στον άναγνώστη γιατί είναι μια άλήθεια που δέν έχει συζητηθεί ή, αν θέλετε, δέν έχει μέχρι σήμερα τόσο ξεκάθαρα τεθει, χωρίς αυτό να σημαίνη ότι δέν προκύπτει άβίαστα από τό Άγιογραφικό κείμενο της Γενέσεως άλλα και από την άνθρωπολογία της Έκκλη-

σίας μας.

Γι' αυτό δὲν πρέπει νὰ παρεξηγηθοῦν οἱ διατυπώσεις μας ἀλλὰ πρέπει νὰ κατανοοῦνται μὲ τὸ νόημα ποῦ τὶς παραθέτουμε χωρὶς νὰ τοὺς δίνονται προεκτάσεις ἢ παρερμηνεῖες, ποῦ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσουν τὴ συζήτησή μας σὲ μονοπάτια ἄσχετα καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα, ὅπως, φερ' εἰπεῖν, στὸ νὰ φαντασθῆ κανεὶς πὼς ὅταν κάνουμε λόγο γιὰ τὴν ἐνιαία ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ ὄχι γιὰ ἀνδρική ψυχὴ καὶ γυναικεία, εὐνοοῦμε καὶ ἐνθαρρύνουμε κάποιους στὸ νὰ πρεσβεύουν καὶ νὰ ζοῦν τὴν... ὁμοφυλοφιλία!

Τὰ κείμενά μας εἶναι ἡ σαφέστερη θεολογικὴ καὶ ἀνθρωπολογικὴ καταδίκη τῆς ὁμοφυλοφιλίας, δεδομένου ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δὲν στοχεύει στὴν ἐπάνοδο τῆς ψυχῆς στὴν κατάστασι τῆς υἰείας, δὲν ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ γίνῃ ἡ ψυχὴ ἀνδρεία ἀλλὰ παρακινεῖ τοὺς ἄνδρες νὰ ζοῦν καὶ νὰ κινοῦνται πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση. Ἐντὶ νὰ τοὺς ἐνισχύῃ ψυχικὰ αὐξάνοντας τὴν ἀντοχὴ τους στὸ νὰ βαστάζουν τὶς εὐθύνες ἀνθρώπων καὶ κυρίως τῶν γυναικῶν τους, τοὺς ὑποθάλλει τὶς ψυχικὲς ἀδυναμίες τους μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ψυχὴ τους νὰ καταντᾷ ἀκόμη περισσότερο γυναικώδης. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ὁμοφυλοφιλία βρίσκει πρόσφορο ἔδαφος σὲ ἀνθρώπους ψυχικὰ ἀδύναμους μὲ ἔντονα ψυχολογικὰ προβλήματα, καταρρακωμένες ψυχικὲς ἀντιστάσεις ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα παρεπόμενα...

Δύο ἀνθρώπινες συμπεριφορές, δύο ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ

Τὸ γεγονός, λοιπόν, τῆς Πτώσεως κατήντησε τὸ ἀνθρώπινο γένος νὰ συμπεριφέρεται μὲ δύο διαφορετικοὺς τρόπους -ἓναν ἀνδρικό καὶ ἓναν γυναικεῖο- πράγμα τὸ ὁποῖο “ἀναγκάζει” τὸν Θεὸ νὰ δώσῃ δύο εἰδῶν ὁδηγίες, διαφορετικὲς μεταξύ τους: ἓνα εἶδος ὁδηγιῶν στὸν Ἄδὰμ καὶ ἓνα ἄλλο εἶδος στὴν Εὐα.

Ὁ Ἄδὰμ, καλεῖται πλέον νὰ δραστηριοποιηθεῖ στὸ πεδίο τῆς κοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας μὲ τὴν Εὐα. Καλεῖται νὰ ἀναλάβῃ ἡγετικὸ ρόλο γιατί σ' αὐτὸν τὸν τομέα ὑστέρησε σοβαρὰ καὶ ἔγινε ἀπὸ τὴ μεριά του πρὸξενος τῆς Πτώσεως. Ἡ Εὐα, καλεῖται νὰ συστειλῇ τὴν ἐνεργη-τικότητα τῆς στοὺς τομεῖς ποῦ πρέπει νὰ ἐνεργοποιηθῇ ὁ Ἄδὰμ καὶ νὰ κάνῃ βήματα πρὸς τὰ πίσω ὑπακούοντας, γιατί ὅσο ἐκείνη ἡγεμονεύει ὁ Ἄδὰμ θὰ παραμένῃ ἀνάπηρος ψυχικὰ καὶ δὲν θὰ μπορῇ νὰ τῆς προσφέρῃ τὴ βοήθεια καὶ τὴ στήριξη ποῦ αὐτὴ χρειάζεται, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη δὲν θὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τὴν αὐξηση τῆς ἡγεμονικότητός της, διότι μὲ αὐτὴν τὴν αὐξηση δὲν θὰ ἔχη τὴν δυνατότητα νὰ τιθασεύσῃ τὶς ἄτακτες κινήσεις τῆς ψυχῆς της.

Ἡ ἄσκησι τοῦ Ἄδὰμ καὶ τῆς Εὐας γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ὀλοκλήρωσή τους, δηλαδὴ τὴν ψυχικὴ τους υἰεία, μεταφέρεται πλέον στὸν γάμο. Σὲ μία σχέση, ποῦ εὐλογεῖ ὁ Θεὸς καὶ παρακολουθεῖ ἀδιάκοπα. Μέσα στὴν σχέση τοῦ γάμου ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναίκα θὰ κάνουν τὴν «ἀντίδοσι τῶν ἰδιωμάτων» τους, ὅπως ὀρίζει ἡ θεολογικὴ γλῶσσα γιὰ τὴ σχέση τῆς ἀνθρωπίνης καὶ

τῆς Θείας φύσεως στοῦ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὁ Θεός Λόγος μετέδωσε στήν ἀνθρώπινη φύση Του ἰδιώματα τῆς Θείας φύσεως καί ἡ ἀνθρώπινη φύση Του μετέδωσε στήν Θεία Του φύση τὰ ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς Του.

Αὕτη «ἡ ἀντίδοση τῶν ἰδιωμάτων» πρέπει νά γίνη καί μεταξὺ τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας στοῦ μυστήριο τοῦ γάμου. Ὁ ἄνδρας πρέπει νά μεταδώσῃ στήν γυναίκα του τίς ὑγιεῖς ιδιότητες πού διατήρησε ἀπό τήν ἐνιαία ἀνθρώπινη φύση καί νά προσλάβῃ ἀπό τήν γυναίκα του τίς ὑγιεῖς ιδιότητες πού διετήρησε ἐκείνη ἀπό τήν ἐνιαία ἀνθρώπινη ψυχή. Αὐτό ἐκφράζει καί ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν γράφει γιά τὸ μυστήριο τοῦ γάμου: «Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν». Αὐτὸ πού ἔκαμε ὁ Θεός μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση μας καί τῆς μετέδωσε ιδιότητες τοῦ Ἐαυτοῦ Του προσλαμβάνοντας καί Ἐκεῖνος τίς δικές μας ιδιότητες ὥστε νά μᾶς θεραπεύσῃ καί νά ἐνωθῇ μαζί μας, αὐτὸ τὸ ἴδιο πρέπει νά ἐπαναλάβῃ καί τὸ ἀνδρόγυνο ὥστε νά ἀποκατασταθῇ ἡ ψυχικὴ ὑγεία τοῦ καθενὸς καί νά ἐνωθοῦν πραγματικὰ μεταξὺ τους.

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, σὺν Θεῷ θὰ ἐπιχειρήσουμε νά προσεγγίσουμε περισσότερο τίς ὁδηγίες τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸ ἀνδρόγυνο γιά νά φωτισθῇ περισσότερο ἡ παθολογία τῆς ἀνδρικήσ καί τῆς γυναικείας συμπεριφορᾶς.

π. Β.Ε.Β.

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΜΑΣ π. ΣΙΜΩΝΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

Τὴν Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω, 6 Μαρτίου 2005, θὰ τελέσουμε στοῦ Ναοῦ μας τὸ μνημόσυνο τοῦ ἁγίου Γέροντός μας, Ἀρχιμανδρίτου Σίμωνος Ἀρβανίτη, κτήτορος καί ἀσκητοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς ἁγ. Παντελεήμονος Κοκκιναρᾶ Ἀπικῆς.

Προσκαλούμεθα ὅλοι στοῦ ἱερό του μνημόσυνο, καί ὅσοι τὸν γνωρίσαμε καί μαθητεύσαμε κοντά του, ἀλλὰ καί ἐκεῖνοι πὺ δὲν τὸν γνώρισαν ἀπὸ κοντά, γιά νά ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας καί τὸν σεβασμὸ μας πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπό του καί νά τοῦ ζητήσουμε νά μᾶς στηρίξῃ καί νά μᾶς φωτίξῃ μὲ τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ καί νά εὐχεται ὑπὲρ

τῆς Ἐκκλησίας μας, πὺ διέρχεται κρίσιμες ἡμέρες καί δεινῶς δοκιμάζεται.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

Σύμφωνα με τὸ νόμο τῶν Ἰουδαίων, ἐν ἀναμονῇ τοῦ Μεσσία, κάθε πρωτότοκο ἀγόρι ἔπρεπε, σαράντα μέρες μετὰ τὴ γέννηση του, νὰ ὀδηγεῖται στὴν Ἱερουσαλήμ, στὸ ναό, καὶ ἐκεῖ νὰ προσφέρεται ἕνα ζεῦγος τρυγόνων ἢ δύο νεαρὰ περιστέρια. Ἡ παράσταση, ἡ ὁποία ἔχει τὸν τίτλο Ὑπαπαντή, εἰκονίζει ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν τήρηση τοῦ νόμου ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν Παναγία.

Στὸ πίσω μέρος εἰκονίζονται κτίρια, τὰ ὁποῖα ἔχουν στὸ κέντρο τὸ κουβούκλιο ὅπου βρισκόταν τὸ θυσιαστήριον τοῦ Ναοῦ -ἀφοῦ ἡ σκηνὴ διαδραματίστηκε μέσα στὸ Ναό- ἐνῶ ἐμπρὸς εἰκονίζονται τὰ πρωταγωνιστικὰ πρόσωπα.

Ὁ Ἰωσήφ κρατᾷ στὰ χέρια του δύο πουλάκια, τὴν προσφορά τους, ἐνῶ στὸ κέντρο, ἡ Παναγία παραδίδει τὸν μικρὸ Χριστὸ στὸν ὑπέργυρο προφήτη Συμεῶν, ὁ ὁποῖος τὸν παραλαμβάνει μὲ χέρια καλυμμένα, σὲ ἔνδειξη σεβασμοῦ καὶ φόβου καὶ ἀναγνωρίσεως ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ὁ Κύριος οὐρανοῦ καὶ γῆς. Ἡ ἔκφρασή του εἶναι ἔκφραση γαλήνιας καὶ πολὺ βαθεῖας χαρᾶς, γιατί ὁ Συμεῶν εἶχε πληροφορηθεῖ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὅτι δὲν θὰ γνωρίσει θάνατο, προτοῦ γνωρίσει τὸ Χριστό. Κι ἡ στιγμή αὐτὴ εἶναι ἡ στιγμή τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ στιγμή τῆς ἐλευθερίας του, γι' αὐτὸ εἶπε: «νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ» (Λουκ. β', 29-32).

Ἡ Παναγία κλίνει τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ πρὸς τὸ μέρος του σὲ ἔνδειξη τιμῆς καὶ ἀναγνωρίσεως, ἀλλὰ ἡ ἔκφρασή της παραμένει σκεπτικὴ καὶ θλιμμένη, γιατί ὁ Συμεῶν τῆς προαναγγέλλει τὴν ἀφόρητη θλίψη ποὺ θὰ δοκιμάσει κάτω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ «...καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί» (Λουκ. β', 35).

Τὴ σκηνὴ παρακολουθεῖ καὶ μία ὑπέργυρη γυναίκα, ἡ προφήτις Ἄννα, ἡ ὁποία ἀναγνώρισε κι αὐτὴ καὶ ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸ Χριστό. Στὰ χέρια της κρατᾷ εἰλητάριον ποὺ γράφει: «Τοῦτο τὸ βρέφος, οὐρανὸν καὶ γῆν ἔστερέωσεν».

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Βυζαντινὴ Ζωγραφικὴ Θεωρία» τῆς Νινέπας Βολουδάκη, Ἐκδόσεις Γρηγόρη, Ἀθήνα 1995).

QUO VADIS ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ;

ἢ

Περὶ ἀναβαπτισμοῦ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν

Αὐτοὶ πρόσφατα δημοσιεύματα μὲ ὑποκίνησαν νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ ἐν λόγῳ θέμα. Τὸ ἕνα δημοσίευμα ἀναφέρεται σὲ μιὰ συμφωνία τῆς Εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας (EKD) μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο περὶ ἀλληλοαναγνώρισεως τοῦ βαπτίσματος. Τὸ ἄλλο εἶναι μιὰ περίληψη τῶν πρακτικῶν τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς Ὁρθοδόξων καὶ Καθολικῶν στὴ Γαλλία, ὅπου κατηγορεῖται ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἰδιαίτερα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅτι μὲ τὴν ἐπιμονή της στὸ βάπτισμα τῶν προσπλῦτων ἑτεροδόξων ἐμποδίζει τὴν... ἐνότητα!

Προτοῦ σχολιάσουμε αὐτὰ τὰ δημοσιεύματα πρέπει νὰ ἀναρωτηθοῦμε: Πῶς ἀποδέχεται ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία μας τοὺς αἰρετικούς καὶ σχισματικούς;

Ἡ Ἐκκλησία ἀνὰ τοὺς αἰῶνες στηρίζεται σὲ δύο Κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὸν ζ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τὸν ε' τῆς Πενθέκτης, ὁ ὁποῖος συμπληρώνει καὶ ἐπικυρώνει τὸν ζ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς. Στους δύο αὐτοὺς Ἱ. κανόνες ἀναφέρεται ὡς κριτήριον γιὰ τὸ ἂν γίνονται οἱ αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ δεκτοὶ μὲ χρῆσμα ἢ ἂν ἀπαιτεῖται βάπτισμα, τὸ ἐὰν ἔχουν βαπτισθεῖ στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος κατὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν τύπον, δηλ. μὲ τριπλὴ κατάδυση καὶ ἀνάδυση. Πάντως διακρίνεται στους κανόνες αὐτοὺς ἡ τάση γιὰ ἐφαρμογὴ τῆς οἰκονομίας, ἐπειδὴ σκοπὸς εἶναι ἡ σωτηρία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι ἡ ἀποπομπή τους.

Εἰδικὰ ὡς πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς παρατηροῦμε στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἀρκετὲς μεταβολές, ἀνάλογα μὲ τὰ ἱστορικὰ καὶ κοινωνικὰ δεδομένα τῆς κάθε ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ φλέγοντα θεολογικὰ θέματα. Πολλοὶ θεολόγοι καὶ κληρικοὶ τῆς ἐποχῆς μας ἐπικαλοῦνται τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη στάση παραβλέποντας ἐν τούτοις τὴς ἰδιαιτερότητες τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποία ἐφαρμόσθηκαν, ὅσο καὶ τῆς δικῆς μας.

Γιὰ παράδειγμα, μερικοὶ παραπέμπουν στὸν 11 αἰῶνα, τὴν ἐποχὴ ἀμέσως μετὰ τὸ σχίσμα καὶ σὲ μαρτυρίες συμπροσευχῆς καὶ ἀκόμα καὶ συλλειτουργιῶν. Αὐτὰ ὡς ἱστορικὴ πραγματικότητα εἶναι σωστά, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ χρησιμεύουν ὡς πρότυπα γιὰ τὴν σημερινὴ ἐποχὴ. Πρῶτον διότι τὸ σχίσμα δὲν ἔγινε σὲ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ξεκίνησε πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ 1054 καὶ συνεχῶς ἐξελισσόταν, καὶ δεύτερον, διότι πάντα χρειάζεται μιὰ περίοδος προσαρμογῆς τῶν ἀνθρώπων στὴν νέα κατάσταση. Μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι δὲν ὑπῆρχαν τότε τὰ σημερινὰ μέσα ἐνημερώσεως, πού καὶ μὲ αὐτὰ ἀπαιτεῖται χρόνος. Γιὰ παράδειγμα, πλησιάζουμε ἕνα αἰῶνα ἀπὸ τὸ σχίσμα τῶν Παλαιονημερολογιῶν καὶ ἀκόμα ὑπάρχουν ἄνθρωποι,

καὶ ὄχι μόνο κακοπροαίρετοι, πού ἔχουν δυσκολία νὰ κατανοήσουν ὅτι πρόκειται γιὰ σχισματικούς.

Αὐτὸ πὸν καθόρισε τὴν στάση τῆς Ἐκκλησίας σὲ κάθε ἐποχὴ ἦταν ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας: Ὅποτε ἡ Ὁρθοδοξία διέτρεχε κίνδυνο κρατοῦσε αὐστηρότερη στάση καὶ ἐπέμενε στὸ ἀναβάπτισμα. Ὅποτε δὲν ὑπῆρχε ἄμεση πνευματικὴ ἀπειλὴ, ἀλλὰ προσπάθειες γιὰ ἀλληλογνωριμία καὶ προσέγγιση κρατοῦσε πῶς χαλαρὴ στάση καὶ δεχόταν τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς μὲ χρίσμα.

Ἡ σταδιακὴ ἀπομάκρυνση τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν παράδοση καὶ ἡ καλπάζουσα ἐκκοσμίκευσή της στάθηκαν κατὰ τὸν 17^ο αἰῶνα ἀφορμὴ γιὰ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ γιὰ τοὺς Κολλυβάδες νὰ κρίνουν ἀπαραίτητη τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀκρίβειας ζητῶντας βάπτισμα τῶν προσερχομένων στὴν Ὁρθοδοξία Ρωμαιοκαθολικῶν.

Ὁ Ἅγ. Νικόδημος στὸ Πηδάλιο, ἐρμηνεύοντας τοὺς κανόνες περὶ ἀποδοχῆς τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, δικαιολογεῖ – μὲ τὴν ἀλλοίωση πὸν ἔχει ὑποστῆ τὸ βάπτισμα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου – τὴν ἐπιμονὴ στὴν ἀκρίβεια: (σελ. 55) «Οἱ Λατῖνοι εἶναι ἀβάπτιστοι, διατι δὲν φυλάττουσι τὰς τρεῖς καταδύσεις εἰς τὸν βαπτίζομενον, καθὼς ἄνωθεν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παρὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων παρέλαβεν. Οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι καινοτομήσαντες πρῶτοι τὸ ἀποστολικὸν βάπτισμα, ἐπίχυσιν ἐμεταχειρίζοντο, ἤγουν ὀλίγον τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ παιδὸς χύνοντες, τὸ ὅποιον εἰσέτι καὶ νῦν εἰς κάποιους τόπους ἐνεργεῖται, οἱ δὲ περισσότεροι μὲ δέσμη ἀπὸ τρίχας χοίρου τρεῖς φορὲς ρίπουσιν ὀλίγας ρανίδας νεροῦ εἰς τοῦ βρέφους τὸ μέτωπον. Εἰς ἄλλους δὲ τόπους, καθὼς ἡμῖν ἀνήγγειλεν ἐκεῖθεν τις πρὸς ἡμᾶς ἐπιστρέψας, ὀλίγον τι βαμπάκι (καθένας δὲ ἤξεύρει, πόσον νερὸν ἠμπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὸ βαμπάκι) λέγει, βουτήσαντες εἰς τὸ ὕδωρ χρίουσι μὲ ἐκεῖνο τὸ παιδίον καὶ τὸ βαπτίζουσι. Λοιπὸν ἀβάπτιστοι οἱ Λατῖνοι, διατι δὲν κάνουνσι τὰς τρεῖς καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις, κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν παράδοσιν.»

Ὅπως βλέπουμε, στὸν Ἅγ. Νικόδημο ἀρκεῖ ὁ μὴ σωστὸς τρόπος, δηλ. ὁ ραντισμὸς ἀντὶ γιὰ τὴν κατάδυση, νὰ καταλήξῃ ὅτι οἱ Λατῖνοι εἶναι ἀβάπτιστοι! Προϋποθέτει τὴν σωστὴν ἱερολογία, διότι λίγο παραπάνω στὸ Πηδάλιο (σελ. 54) μᾶς λέγει τὰ δύο κριτήρια: «τὸν τρόπον τοῦ εἴδους, ταύτων εἰπεῖν τῶν ἐπικλήσεων ἢ τὴν χρῆσιν τῆς ὕλης, ταύτων εἰπεῖν τῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων». Σήμερα πλέον οὔτε τὸ δεύτερο κριτήριον δὲν εἶναι πλέον δεδομένο. Ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸ παρελθὸν ἔχω παραβρεθεῖ σὲ βάπτισμα συγγενικοῦ προσώπου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ παπικὸς ἱερεὺς χρησιμοποιοῦσε δικὰ του κείμενα, ἀκόμα καὶ δική του διατύπωση τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως χωρὶς νὰ ἀναφέρεται στὴν τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ! Καὶ ἔκτοτε πέρασαν πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια! Ἐπιπλέον πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἅγ. Νικοδήμου οἱ γυναῖκες ὡς λεχῶνες ἔμεναν ἐπὶ 40 μέρες στὸ σπῆτι καὶ κατόπιν γινόταν ἡ βάπτισμα τοῦ βρέφους. Σήμερα ἡ λοχεία οὔτε ὡς λέξις δὲν εἶναι πλέον γνωστὴ καὶ τὰ μωρὰ "βαπτίζονται" τὴν 2^η ἢ 3^η μέρα τῆς ζωῆς τους σὲ παρεκκλήσια ἐντὸς τῶν μαϊευτικῶν κλινικῶν.

Για την αποφυγή σκανδαλισμοῦ καὶ συνειδησιακῶν διλημμάτων σὲ Ρωμαιο-καθολικούς πού ἐπιθυμοῦν νὰ ἀσπασθοῦν τὴν Ὁρθοδοξία προτείνω ὡς ἄκρα οἰκονομία νὰ θεωρηθῆ τὸ βάπτισμά τους ὡς ἀεροβάπτισμα, ἐφόσον ἔχει γίνει στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τότε θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ τὸ ἀναβάπτισμα μὲ τὴν τριπλὴ κατάδυση καὶ ἀνάδυση χωρὶς τὴν ἐκ νέου ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἄρα χωρὶς τὴν ἐκφώνηση τοῦ «Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Χ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὰ γιὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς.

Γιὰ τοὺς Προτεστάντες δὲν ἰσχύουν μόνον αὐτά, ἀλλὰ ἐπιπλέον δὲν (ἀνα)γνωρίζουν τὰ περισσότερα μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ λειτουργοὶ τους εἶναι λαϊκοὶ (Laienpriestertum). Στὴν περίπτωση τῶν Προτεσταντῶν εἶναι λάθος νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν ὄρο «ἀναβάπτισμα», ἐπειδὴ λαϊκὸς δὲν μπορεῖ νὰ τελέσῃ βάπτισμα. Οἱ Προτεστάντες γιὰ μᾶς εἶναι ἀβάπτιστοι καὶ συνεπῶς δὲν ὑποπίπτουν σὲ καμία περίπτωση, πού μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ οἰκονομία σύμφωνα μὲ τοὺς Ἱ. Κανόνες. Ὅπως βλέπουμε, λείπει κάθε κοινὸ σημεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ ξεκινήσῃ κάποιος διάλογος. Τὴ στιγμὴ πού ἡ Ὁρθοδοξία δέχεται νὰ διαπραγματεῦται τὰ μυστήριά της μὲ "ἐκκλησίες" πού στεροῦνται ὄχι μόνον τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τῆς ἱερωσύνης, σκάβει σιγά-σιγὰ τὸ δικό της τάφο!

Ἡ συμφωνία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μὲ τὴν ΕΚΔ εἶναι καὶ γιὰ ἄλλους δύο λόγους ἄκυρη. Πρῶτον δὲν νοεῖται νὰ καθορίσῃ μιὰ Ἐκκλησία τοὺς κανόνες γιὰ τὴν ἀποδοχὴ αἰρετικῶν σὲ συμφωνία μαζί τους ἢ κατόπιν προτάσεώς τους, καὶ δεύτερον δὲν μπορεῖ ἓνας Ἐπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ ἐκπροσωπῇ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ νὰ ἀναιρεῖ Ἱερούς κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Διάκονος Γεώργιος Χάας

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ ΘΕΟΔΟΣΗ

Τὴν Κυριακὴ 13 Φεβρουαρίου, θὰ τελέσουμε τὸ μνημόσυνο τῆς ἀειμνήστου συνεργάτιδος τοῦ Ναοῦ μας Ἀγγελικῆς (Ἀλίκης) Θεοδόση.

Τὰ χρόνια περνοῦν, ὅμως ἡ μνήμη τῶν ἀνθρώπων πού ἀγάπησαν τὴν Ἀλήθεια καὶ θέλησαν νὰ προσανατολίσουν τὴ ζωὴ τους καὶ τὸν χαρακτήρα τους στὸν Χριστὸ εἶναι αἰώνια καὶ τὸ μνημόσυνό τους συνεχίζεται ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ.

Αὐτὸ εὐχόμαστε νὰ συνεχίζεται καὶ στὴν σεμνὴ ἐνορίτισσά μας Ἀγγελικὴ Θεοδόση. Νὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἄνθρωποι νὰ τὴν θυμοῦνται καὶ νὰ προσεύχονται γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ της.

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

Έτος, για πρώτη φορά, τὰ παιδιά τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας μας ἀποφάσισαν νὰ δοκιμάσουν τὶς δυνάμεις τους σὲ μιὰ χριστουγεννιάτικη ἑορτὴ ποὺ θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὰ στενὰ ὄρια τῆς αἴθουσας τοῦ Ναοῦ μας. Σ' αὐτὸ συνέβαλε καὶ ἡ εὐγενικὴ προσφορὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ συλλόγου τῶν Ρουμελιωτῶν, οἱ ὁποῖοι γενναιόδωρα μᾶς παραχώρησαν τὴν αἴθουσα «ΔΕΛΦΟΙ» τοῦ Πνευματικοῦ τους Κέντρου, χωρητικότητας 300 θέσεων.

Ἔτσι, τὴν Κυριακὴ 19 Δεκεμβρίου, στὶς 7 τὸ ἀπόγευμα, ἡ αἴθουσα αὐτὴ γέμισε ἀπὸ γονεῖς, φίλους, συγγενεῖς, ἐνορίτες καὶ μὴ, ποὺ περίμεναν μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ δοῦν τοὺς καρποὺς τῆς πολὺμηνος ἐργασίας τῶν στελεχῶν τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου μας καὶ τῶν παιδιῶν.

Ἡ δὴ ἑορτὴ ξεκίνησε μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ὑπευθύνου Νεότητος τῆς ἐνορίας μας πατρὸς Πασχάλη Γρίβα, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐθύνη τοῦ συντονισμοῦ καὶ παρουσίασε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδηλώσεως. Ἡ πρώτη εὐχάριστη ἔκπληξη τῆς βραδιάς ἦταν ἡ περίπου δεκαπενταμελὴς χορωδία ἀπὸ παιδιά Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καὶ Λυκείου, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ πρώην ἀριστεροῦ ἱεροψάλτου τοῦ Ναοῦ μας, νεοχειροτονηθέντος διακόνου π. Κωνσταντίνου Ξανθοπούλου. Ἡ ἐργασία τοῦ συντονισμοῦ καὶ τῆς πει-

θαρχήσεως τόσων ἀνόμοιων στὴν ἡλικία καὶ στὸν χαρακτῆρα παιδιῶν, ἦταν πραγματικὰ σκληρὴ, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀξιοθαύμαστο. Γιὰ ὅλους μας ἦταν πραγματικὰ μιὰ ἀγαλλίαση ψυχῆς νὰ ἀκοῦμε τὰ τραγούδια καὶ τοὺς ὕμνους ποὺ διαδέχονταν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Μάλιστα ὀρισμένα ἀπὸ αὐτὰ εἶχαμε τὴ χαρὰ νὰ τὰ ἀκούσουμε μὲ τὴ συνοδείαν πιάνου καὶ φλογέρας.

Κάποιες στιγμὲς ἡ χορωδία σιωποῦσε καὶ ἔδινε τὴ θέση τῆς στὰ παιδιά ποὺ ἀπήγγελλαν ποιήματα. Δὲν ἔλειψαν βέβαια καὶ οἱ δύσκολες στιγμὲς κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ μικροὶ πρωταγωνιστὲς δυσκολεύτηκαν ἀρκετά. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρευρισκόμενους δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσει τὴ μικρούλα, ἡ ὁποία ἀφοῦ μᾶς εἶπε τὶς πρώτες λέξεις τοῦ ποιήματός της ἔκανε μιὰ παύση καὶ ξέσπασε σὲ γοερὰ κλάματα γιατί... ντρεπόταν. Ἀκόμα καὶ τὸ ὅτι κάθισε σὲ σημεῖο ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ τὴ βλέπουμε, δὲν τὴ βοήθησε νὰ ξεπεράσει τὴ ντροπὴ της. Βέβαια, γιὰ νὰ ἀνταμείψουμε τὴν προσπάθειά της, τὴ χειροκροτήσαμε καὶ

μάλιστα περισσότερο από κάθε άλλο παιδί!

Μια ξεχωριστή στιγμή μέσα στην όλη εκδήλωση ήταν αυτή που είχαμε τη χαρά να παρακολουθήσουμε τη σύμπραξη της μικρής ορχήστρας εξάιρετων επαγγελματιών μουσικών, οι οποίοι εκτέλεσαν κομμάτια κλασικής μουσικής που είναι γνωστά και αγαπητά σε όλους μας. Για να μη λείψει από τη βραδιά και ένα

κομμάτι από τη μουσική παράδοση του τόπου μας οι υπεύθυνοι της εκδήλωσης πολύ σοφά έδωσαν το βήμα σε έναν μουσικό ο οποίος μάς έπαιξε κανονάκι.

Αν όλα όσα προανέφερα αποτελούν όμορφες στιγμές της βραδιάς ή κατακλείδα της θα μάς μείνει πραγματικά αξέχαστη. Όλοι γνωρίζαμε ότι μετά τα τραγούδια και τους ύμνους σειρά είχε ένα θεατρικό έργο το οποίο ήταν διασκευή του γνωστού διηγήματος «Το Εύλογημένο

Μαντρί» του Φ. Κόντογλου. Τη διασκευή, όπως και τη σκηνοθεσία, πραγματοποίησε η κ. Μαρίνα Διαμαντή, η οποία με πολύ κόπο και επαγγελματισμό –αν και έρασιτέχνις– κατόρθωσε να μετατρέψει τα αεικίνητα «θηριάκια» σε πραγματικούς ήθοποιούς!

Η εισαγωγή στο έργο έγινε με άψογο αφηγηματικό τρόπο, από δύο μαθήτριες του Γυμνασίου. Όταν δέ η κουρτίνα αποσύρθηκε, βρεθήκαμε όλοι στο εύλογημένο μαντρί του Γιάννη του άπλου και της γυναίκας του, γιατί τα σκηνικά, τα οποία δημιούργησε η Λία Καρζή, ήταν τόσο πραγματικά, ώστε σχεδόν νιώσαμε τις φλόγες από το τζάκι να μάς ζεσταίνουν. Οι μικροί ήθοιοι είχαν μεταμορφωθεί στους χαρακτήρες της ιστορίας και μάς συνεπήραν. Το μόνο αρνητικό σημείο ήταν το γεγονός ότι η διάρκεια του θεατρικού ήταν πολύ μικρή και η χαρά μας τελείωσε πολύ γρήγορα. Ευχόμαστε την επόμενη χρονιά να μάς παρουσιάσουν ένα πραγματικά άτελειωτο θεατρικό έργο!

Η βραδιά έκλεισε με το χαιρετισμό του προϊσταμένου του Ναού μας, του πατρός Βασιλείου Βολουδάκη, ο οποίος έδωσε ολόθερμα συγχαρητήρια σε όλους τους πρωταγωνιστές της βραδιάς και αφού μάς είπε «ότι τελικά ο καθένας πρέπει να τολμάει, να βγαίνει από το καβούκι του, από τα στενά του όρια, να τεντώνει τον έαυτό του λίγο» μάς προέτρεψε «να βγοῦμε όλοι από τους έαυτούς μας, να κοιτάξουμε προσεκτικά τον διπλανό μας και τότε θα μπορούμε να ανακαλύψουμε τα πολλά χαρίσματα που βρίσκονται μέσα του».

Εμείς από τη μεριά μας θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε όλους τους πρωτεργάτες αυτής της βραδιάς γιατί μάς χάρισαν μια πρόγευση της γιορτής των Χριστουγέννων, η οποία κατάφερε να θερμάνει τις καρδιές μας. Και του χρόνου!

Βαρβάρα Καρζή

ΠΑΙΔΙΑ ΜΕ «ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ»

Εν ὄψει τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων πραγματοποιήθηκαν μιὰ σειρά ἀπὸ ἐκδηλώσεις γιὰ τὰ παιδιὰ. Ἐπισκέψεις πολιτικῶν καὶ ἄλλων, γνωστῶν στὸ εὐρὸν κοινὸ προσώπων, σὲ ἰδρύματα μὲ ὄρφανὰ παιδάκια, σὲ ἄσυλα ὅπου φιλοξενοῦνται παιδιὰ μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες, σὲ παιδικὰ χωριά... Μέχρι καὶ διαφημίσεις στὰ μέσα ἐνημερώσεως ἐπιστρατεύτηκαν γιὰ νὰ εὐαισθητοποιηθεῖ ὁ κόσμος νὰ προσφέρει κάτι στὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν ἀνάγκη καὶ δὲν ἔχουν γονεῖς γιὰ νὰ τὰ φροντίσουν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ὠραῖα. Ἄναρωτιέται ὅμως κανεὶς αὐτὲς τὶς μέρες τῶν ἑορτῶν, τὶς μέρες τῆς οἰκογενειακῆς γιορτῆς, πόσα ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα παιδάκια, ποὺ δὲν εἶναι ὄρφανὰ, γιορτάζουν καὶ μὲ τοὺς δύο γονεῖς τους αὐτὲς τὶς ἅγιες μέρες; Τὰ περισσότερα παιδιὰ κατοικοῦν μὲ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς τους, καθὼς αὐτοὶ εἶναι χωρισμένοι. Σὲ πολλὲς μάλιστα περιπτώσεις οἱ σχέσεις τῶν δύο γονέων δὲν εἶναι φιλικὲς καὶ κατὰ συνέπεια τὰ παιδιὰ καλοῦνται νὰ μοιράζονται τὶς μέρες τους ἄλλοτε μὲ τὸν πατέρα καὶ ἄλλοτε μὲ τὴν μητέρα. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ, δὲν τὰ θεωρεῖ ἡ κοινωνία παιδιὰ μὲ «εἰδικὲς ἀνάγκες» γιὰτὶ δὲν ἔχουν κανένα σωματικὸ μειονέκτημα. Δεδομένου δὲ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τους, τὰ θεωρεῖ μᾶλλον μιὰ φυσιολογικὴ κατάσταση μέσα στὴν κοινωνία!

Εἶναι ὅμως μιὰ φυσιολογικὴ κατάσταση; Πόσα ἀπὸ τὰ παιδιὰ χωρισμένων γονέων δὲν ἀναπτύσσουν ψυχολογικὰ προβλήματα ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἀκόμα ἡλικία; Ἐπειδὴ ἔχουμε προσπαθήσει νὰ τὰ πείσουμε ἑμεῖς οἱ γονεῖς ὅτι ἔτσι συμβαίνει στὴ ζωὴ, σημαίνει ὅτι τὰ παιδιὰ τὸ δέχονται ὡς ἕνα φυσιολογικὸ γεγονός; Δὲν θὰ ξεχάσω ἕναν συμμαθητὴ μου στὸ Λύκειο, τὸν ὁποῖο εἶχε ἐπιπλήξει ἕνας καθηγητὴς γιὰ κάποιον ὄχι πολὺ σοβαρὸ λόγο, καὶ ὁ ὁποῖος ξέσπασε σὲ λυγμούς μέσα στὴν τάξη. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἀπομείναμε νὰ τὸν κοιτᾶμε γιὰτὶ ἦταν ἕνα παιδί πολὺ σκληρὸ φαινομενικά. Ὅταν τὸν ρώτησε ὁ καθηγητὴς γιὰτὶ ἔκλαιγε, εἶπε ὅτι ἦταν στενοχωρημένος γιὰτὶ θυμίστηκε τὴ μητέρα του ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει. Ἡ πραγματικότητα, βέβαια, ἦταν ὅτι ἡ μητέρα του ζοῦσε. Οἱ γονεῖς του ὅμως, εἶχαν χωρίσει πρὶν χρόνια καὶ αὐτὸς προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ ἀποδεχτεῖ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ξεσπᾷ σὲ ἀνύποπτο χρόνο αὐτῆ του ἡ ἔλλειψη. Πῶς, λοιπόν, εἴμαστε τόσο σίγουροι ὅτι τὰ παιδιὰ ἀποδέχονται τὸ γεγονός, συμβιβάζονται μὲ αὐτὸ καὶ συνεχίζουν τὴ ζωὴ τους;

Ἄκόμα καὶ τὸ κράτος μὲ τὶς μεταρρυθμίσεις του εὐνοεῖ τὰ διαζευγμένα ζευγάρια εἰς βάρος αὐτῶν ποὺ ζοῦν ἁρμονικά! Γιὰ παράδειγμα, μὲ τὸ νέο φορολογικὸ νόμο στὰ διαζευγμένα ζευγάρια μὲ παιδιὰ, μπορεῖ πλέον νὰ ἐκπέσει ἀπὸ τὸ εἰσόδημά τους γιὰ τὸν καθένα, τὸ σύνολο τῶν δαπανῶν τῶν παιδιῶν, ἐνῶ σὲ ἕνα ζευγάρι ποὺ ζεῖ ὡς οἰκογένεια, οἱ δαπάνες ἐπιμερίζονται στὸ εἰσόδημα

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ...

Με ιδιαίτερη ικανοποίηση διαπίστωσα περιδιαβαίνοντας τόν χώρο του διαδικτύου (Internet) ότι τὸ περιοδικὸ τῆς ἐνορίας μας ἔχει ἀρκετὴ ἀπήχηση, ὅσο κι αὐτὸ νὰ ἀκούγεται περίεργο.

Συγκεκριμένα, τὸ ἄρθρο τοῦ πρωτ. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη γιὰ τοὺς σημαιοφόρους στὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου ἀριθμ. φύλ. 28, φαίνεται ὅτι ἔτυχε τῆς ἀποδοχῆς πολλῶν ἀπὸ τοὺς παράγοντες τῆς ἐκπαίδευσης καὶ ὄχι μόνο.

Συγκεκριμένα, ὁ διαδικτυακὸς τόπος τῆς ἠλεκτρονικῆς πύλης τῆς ἐκπαίδευσης δημοσιεύει αὐτούσιον τὸ ἄρθρο στὴν διεύθυνση <http://www.pekp.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=358>. Ὁμοίως καὶ τὸ site τοῦ dimotiko.gr, τὸ ὁποῖο ἀσχολεῖται μὲ θέματα τῆς ἐκπαίδευσης, ἀναδημοσίευσεν τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρο στὴ σελίδα του: <http://www.dimotiko.gr/simaioforoi.doc>.

Ἐνδεικτικὰ, εἶναι τὰ νέα τῶν ιστοσελίδων chiosnews.com (<http://www.chiosnews.com/cn91120041220050.asp>) καὶ messinia.net.gr (<http://www.messinia.net.gr/>).

Ὁλόκληρη σελίδα σχετικὰ μὲ τὸ περιοδικὸ τῆς ἐνορίας μας φιλοξενεῖται στὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση <http://www.aegean.gr/agios-therapontas/magazine/hospitality/periodicals/EE/contents.html>, ἢ ὁποῖα, κι ἔχει ἐκτενὲς ἀφιέρωμα σ' αὐτό.

Τελικὰ, δὲν εἶναι καθόλου ἀσχημὴ πορεία γιὰ ἓνα περιοδικὸ τὸ ὁποῖο οὔτε σπόνσορες ἔχει, οὔτε διαφημίζεται ἀλλὰ εἶναι γραμμένο πάντα προσεκτικὰ, μὲ μεράκι καὶ κυρίως μὲ φόβο Θεοῦ.

Βαρβάρα Καρζή

τοῦ καθενός. Στὴν πρώτη περίπτωση ἡ δαπάνη ἐκπίπτει δύο φορές (μία στὸν καθένα) ἐνῶ στὴ δεύτερη ἐπιμερίζεται καὶ στοὺς δύο, ἀνάλογα μὲ τὸ εἰσόδημα. Ὅλα αὐτὰ εἶναι μικρά, ἀλλὰ ἐνδεικτικὰ τοῦ πῶς θὰ ἐξελιχθοῦν οἱ σύγχρονες οἰκογένειες.

Τὰ Χριστούγεννα ἀπὸ παλιὰ ἦταν μεγάλη οἰκογενειακὴ γιορτή. Ὑπῆρχαν μιὰ σειρά ἀπὸ ἔθιμα ποὺ διατηροῦσαν οἱ ἄνθρωποι μὲ χαρὰ, ὅπως οἱ κουλούρες ποὺ περιγράφει ὁ Γρ. Ξενόπουλος σὲ ἓνα Χριστουγεννιάτικο διήγημά του, ποὺ ἔφηναν καὶ ἔκοβεν τὰ Χριστούγεννα ὅλη ἡ οἰκογένεια, γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὰ κάλαντα ποὺ τραγουδοῦσαν τὰ παιδιὰ στὶς γειτονιές, τὰ παραμύθια ποὺ διάβазαν ὁ παππὸς καὶ ἡ γιαγιά στὰ μικρὰ παιδάκια καὶ ἄλλες πολλὲς εἰκόνας ποὺ σήμερα τὶς θεωροῦμε μᾶλλον ρομαντικὲς καὶ τὶς ἐντάσσουμε στὴ σφαῖρα τῶν παραμυθιῶν. Πῶς θὰ περιγράφουν ἄραγε τὰ βιβλία, σὲ μερικὰ χρόνια, τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων;

Μαρίνα Διαμαντί

Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΕΝΟΣ ΙΕΡΟΨΑΛΤΗ

«Φίλτατε Χ...

Σε θυμάμαι από μικρό παιδί στο ανάλογο. Θυμάμαι όταν έκανες τα πρώτα σου βήματα σ' αυτό, τα πρώτα σου λάθη και κυρίως το άγχος και το τράκ του πρωτάρη. Θυμάμαι ακόμα το πόσο κοκκίνιζες αλλά και το πόσο άλλαζε ο ρυθμός της ανάσας σου κάθε φορά που ήταν ή σειρά σου να ψάλλεις. Θυμάμαι την άμηχανία του προσώπου σου κάθε φορά που μετά το τέλος του έσπερινοῦ του Σαββάτου σε πλησίαζαν κάποιοι από το ἐκκλησίασμα και σε παρότρυναν με τα λόγια τους να συνεχίσεις. Θυμάμαι πολύ καλά ακόμα και τον υπερβολικό ένθουσιασμό που σου ἔδειχναν προκειμένου να μην “τὸ βάλεις κάτω” και τὰ παρατήσεις.

Σε βλέπω σήμερα αρκετά χρόνια μετά, ὄριμο ἄνδρα πλέον και με μόνιμη θέση στο ἀνάλογο. Ψάχνω να βρω αὐτὸ που στη μικρή σου ηλικία σε ἄγγιζε λίγο πιὸ μέσα ἀλλὰ τὸ ἔχεις κρύψει καλά, φαίνεται. Ἄν και δὲν μπορῶ να πῶ με βεβαιότητα πὼς ἔτσι εἶναι (μιᾶς και τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας τὸ ξέρει καλύτερα ὁ καθένας μας), ὡστόσο ὥρες - ὥρες δείχνεις πὼς μᾶλλον πρὸς τὴν καλλιτεχνία ἔχεις στρέψει τὴν προσοχή σου παρὰ στο ὅτι τελεῖς διακόνημα. Δίνεις τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀρέσκεσαι στο να χαζεύεις τὴν μελωδία με ἀντίτιμο τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα εἶναι και ἡ οὐσία.

Δικαιολογημένα θὰ μοῦ πεις, τώρα, πὼς με εὐχαριστεῖς για τις συμβουλές μου, ἀλλὰ μᾶλλον θὰ θέλεις ἀπάντηση στο ἐρώτημα που ἤμουν ἐγὼ κι αὐτὲς ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια. Δικαιολογημένα θὰ ἀπορεῖς γιατί, ἐνῶ σε παρακολουθοῦσα σε ὅλη σου τὴν πορεία, ἐν τούτοις δὲ μίλησα. Δικαιολογημένα θὰ ἀπορεῖς γιατί, ἔστω και τώρα, ἐφ' ὅσον εἶμαι φίλος σου, δὲν ἔρχομαι ἀπ' εὐθείας να σοῦ μιλήσω ἀλλὰ σοῦ γράφω. Δικαιολογημένα θὰ ἀπορεῖς, ποιός εἶναι ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς παρέμβασής μου αὐτῆς.

Δυστυχῶς φίλτατε Χ... τὰ χρόνια πέρασαν κι ἀπὸ τὴ μεριά μου τὸ ἴδιο λανθασμένα. Σε παρατηροῦσα μὲν, ἀλλὰ κατὰ βάθος μᾶλλον, κάπου δὲν διαφωνοῦσα πολύ. Στὴν ἀρχὴ ἔλεγα παιδί εἶναι, θὰ ὠριμάσει. Μετά, μᾶλλον σταμάτησα να μελετῶ τὴν ἐξέλιξή σου, γιατί... φαντάζομαι θὰ εἶχα «σοβαρότερα» θέματα... Τελικά, ὅταν μιὰ μέρα ἄρχισα να συνειδητοποιῶ ὅλη αὐτὴ τὴν κατάσταση διαπίστωσα ὅτι πλέον δὲν εἶχα τὸ θάρρος να σοῦ μιλήσω. Ἡ ἀπόσταση μεταξύ μας εἶχε μεγαλώσει, ὁπότε αὐτὸ καθιστοῦσε τουλάχιστον παράδοξη μιὰ τέτοια συζήτηση μεταξύ μας. Δὲν εἶχαμε τόσα χρόνια τίποτα σοβαρὸ να ποῦμε και ξαφνικά ἐγὼ να βρεθῶ να ἔχω και συστάσεις... Δὲν θέλω να καταλήξω κάπου. Ἀπλᾶ, ἂν θέλεις, μπορεῖς να σκεφτεῖς ἢ να προβληματιστεῖς ἐπάνω σε αὐτά. Ἄν πάλι δὲν θέλεις, εἶναι δικαίωμά σου, ἀλλὰ τουλάχιστον ἐγὼ θὰ ἔχω ἡσυχὴ τὴ συνείδησή μου ὅτι τὸ ἀρχικό μου σφάλμα τὸ μετρίασα.

Φιλικά, Χ...»

Ἡ ὅλη ἱστορία θὰ μποροῦσε να ἀποτελεῖ ἓνα δοκίμιο φανταστικό ἂν δὲν ἦταν ἓνα γράμμα ἐνὸς ἀνδρὸς στον ἑαυτό του. Ἀπλᾶ, τὸ παραθέτω, γιατί προσωπικά ἐγὼ ἔμαθα ἀρκετὰ ἀπὸ αὐτὸ και σκέφτηκα ὅτι μπορεῖ και κάποιος ἄλλος να θέλει...

Ἐναρμόνιος

ΤΟ «ΣΥΝΤΑΓΜΑ» ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Στις 12 Ιανουαρίου 2005, 7 μ.μ., πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Ἀθηναίων, στο πλαίσιο τῶν σεμιναρίων «Κοινωνικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ προβληματισμοῦ», ἡ διάλεξη τοῦ Καθηγητοῦ Νικολάου Ἀντωνοπούλου μὲ θέμα «Ἡ ψήφιση τοῦ Συντάγματος τῆς Εὐρώπης». Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὶς διατάξεις τῶν «συνταγματικῶν κειμένων» τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης. Μετὰ τὴν ὁμιλία παρενέβησαν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὶς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κ. Μ. Δεκλερῆς, πολλοὶ καθηγηταὶ κλπ. Τὰ συμπεράσματα τῶν ὁμιλητῶν ἦσαν τὰ ἑξῆς:

- 1) Τὸ «Σύνταγμα τῆς Εὐρώπης» δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα Σύνταγμα, ἀλλὰ συνθήκη μεταξὺ Κρατῶν, τὸ κείμενο δὲ πὺν ψηφίσθηκε στὶς 18-6-2004 πρέπει νὰ ὀνομάζεται «Εὐρωπαϊκὴ Συνθήκη Συνταγματικοῦ Περιεχομένου». Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση ἔχει ἐνιαῖο συνταγματικὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο κωδικοποιεῖ ὅλες τὶς διάσπαρτες διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου.
- 2) Τὸ «Σύνταγμα» δὲν δημιουργεῖ ἐνιαῖο Κράτος, οὔτε ὁμοσπονδιακό.
- 3) Οἱ ἐξουσίες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως δὲν εἶναι πρωτογενεῖς, ἀλλὰ μεταβιβάζονται σ' αὐτὴν ἀπὸ τὰ Κράτη-μέλη. Τὸ τεκμήριο τῆς ἀρμοδιότητος παραμένει στὰ Κράτη-μέλη. Οἱ ἀρμοδιότητες μεταβιβάζονται εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπικουρικότητος, τῆς ρήτρας, τῆς εὐελιξίας κλπ.
- 4) Βασικὲς καινοτομίαι ἀποτελοῦν ἡ καθιέρωση τοῦ Προέδρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως πὺν τὴν ἐκπροσωπεῖ διεθνῶς, τοῦ θεσμοῦ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει διπλὴ ταυτότητα, τὴν ιδιότητα τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ ἐκείνην τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Commission.
Ἐπιπλέον, καινοτομία ἀποτελεῖ ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Commission καὶ ἡ κατάργηση τῆς θεσμικῆς ἰσοτιμίας τῶν Κρατῶν-μελῶν.
- 5) Δημοκρατικὴ νομιμοποίηση ἔχει μόνον τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κονοβούλιο, ὄχι ὅμως καὶ τὸ Συμβούλιο τῶν Ὑπουργῶν καὶ ἡ Commission.
- 6) Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση ἐμφανίζει ἔλλειμμα δημοκρατίας. Περιορίζεται ἡ ἐθνικὴ καὶ ἡ λαϊκὴ κυριαρχία καὶ καταργεῖται ἡ Δημοκρατία.
Πῶς θὰ συμβιβάσουμε τὴν λαϊκὴ κυριαρχία καὶ τὴν Δημοκρατία μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴ ὀλοκλήρωση; Ἴδου τὸ μεγάλο πρόβλημα πὺν ἀνησυχεῖ τοὺς Εὐρωπαίους.

Ἐπισημειωμένη «Εὐλογία»

Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἐπιτρέψεις μία παρέμβαση γιὰ ἓνα θέμα πὸν δὲν ἄπεται τόσο τοῦ θεματολογίου σου ἀλλὰ εἶναι ἓνα θέμα σοβαρὸ καὶ αὐτὲς τὶς μέρες ἔχει ἀπασχολήσει τὸν ἐλληνικὸ ἀλλὰ καὶ τὸν διεθνῆ τύπο.

Ἀναφέρομαι συγκεκριμένα στὰ μέτρα πὸν ἔλαβε ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνηση κατὰ τοῦ καπνίσματος σὲ δημόσιους κλειστοὺς χώρους, σὲ χώρους ἐργασίας, σὲ ἐστιατόρια κλπ. Τὰ μέτρα αὐτά, πὸν συνοδεύονται μὲ τσουχτερὰ πρόστιμα, κρίθηκαν ἀναγκαῖα διότι ἡ κατάσταση ἔφθασε σὲ ἐπίπεδα ὑψηλοῦ κινδύνου. Ἦδη στὴν Ἰταλία κάθε χρόνο περίπου 100.000 ἄνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν παθητικῶν καπνιστῶν πεθαίνουν λόγω τοῦ καπνίσματος.

Παρόμοια μέτρα εἶχαν λάβει καὶ οἱ Κυβερνήσεις τῆς Νορβηγίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας. Ἀξιοπεριέργο εἶναι ὅτι στὴν Ἰταλία ἀπὸ τὸ 1985 ὡς καὶ τὸ 2003 ἡ συνήθεια τοῦ καπνοῦ ἔπεσε ἀπὸ 41% στοὺς ἄνδρες τὸ 1985 στὸ 31% τὸ 2003, δηλαδή εἶχε μείωση περίπου 24%, ἐνῶ στὶς γυναῖκες, συγκριτικὰ μὲ τὶς δύο χρονολογίες, τὰ ποσοστὰ τῶν καπνιστριῶν ἔμειναν στὰ ἴδια ἐπίπεδα (17%). Ἡ Ἑλλάδα, ὅμως, παρουσίασε τὰ ὑψηλότερα ποσοστὰ καπνίσματος ἀφοῦ τονίζεται ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατάκτηση τοῦ euro 2004, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε πρωταθλητὲς καὶ στὸ ...τσιγάρο! Ἐμεῖς σὲ σχέση μὲ τὴν Ἰταλία, εἴχαμε τὸ 1985, 54% ἄνδρες καπνιστὲς καὶ τὸ 2003, ὅταν σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη ὑπῆρξε πολὺ σημαντικὴ μείωση τοῦ καπνίσματος, ἐμεῖς σημειώσαμε τὴν μικρότερη πτωτικὴ τάση (-5%), ἐνῶ στὶς γυναῖκες εἴχαμε αὐξηση 95%(!) σὲ σχέση μὲ τὸ 1985. Παράλληλα, ἐμεῖς, σὰν χώρα δὲν ἔχουμε λάβει κανένα μέτρο ὅπως αὐτὰ τῆς Ἰταλίας, ἀντίθετα, μάλιστα, ἡ συνήθεια καὶ ἡ τάση τοῦ καπνίσματος ὀλοένα καὶ αὐξάνεται μὲ ἀλματώδεις ρυθμοὺς καὶ παίρνει μορφή ἐπιδημίας.

Πέρα, ὅμως, ἀπὸ τὶς στατιστικὲς, αὐτὸ πὸν θὰ ἤθελα νὰ σχολιάσω εἶναι κάποιες ἀντιδράσεις πὸν δημιουργήθηκαν στὴν Ἰταλία ἐξ αἰτίας τῶν μέτρων πὸν ἐπιβλήθηκαν. Ἰσχυρίστηκαν, δηλαδή, κάποιοι ὅτι μὲ τὰ μέτρα αὐτὰ ἓνα “βασικὸ δικαίωμα” τῶν πολιτῶν ὑπέστη πλῆγμα. Ὅμως, τί πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τὴ γνώμη τους; Σ’ ἓναν κῶρο ὅπου βρίσκονται 30 ἄτομα καὶ τὰ 10 ἀπ’ αὐτὰ καπνίζουν, δὲν εἶναι ἄκρως ἐπιβαρυντικὸ, ἀν μὴ τι ἄλλο, νὰ γεμίζει ἡ ἀτμόσφαιρα μὲ καπνὸ ἀπὸ τὰ τσιγάρα, ἐνῶ εἶναι γνωστὲς οἱ συνέπειες γιὰ τὸ περιβάλλον καὶ τὸν ὄργανισμό.

Καὶ εἶναι εὐκόλο, μὲ τοὺς ρυθμοὺς πὸν καπνίζουν οἱ σημερινοὶ ἐργαζόμενοι, νὰ ἀντέξει κανεὶς σὲ τέτοιο περιβάλλον γιὰ πολλὰς ὥρες; Ἀποτελεῖ δικαίωμα αὐτὸ πὸν προκαλεῖ προβλήματα καὶ στὸν ἴδιο τὸν χρήστη καὶ στοὺς γύρω του;

Τὸ πρόβλημα εἶναι πολὺ βαθὺ καὶ οἱ προεκτάσεις πάρα πολλές, γεγονός πάντως εἶναι ὅτι γιὰ νὰ φτάσει ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση νὰ δώσει στὶς κυβερνήσεις τῆς εἰδικῆς ὁδηγίας γι’ αὐτὸ τὸ θέμα, ἡ κατάσταση σίγουρα ἔχει φτάσει σὲ ἐπίπεδα ὑψηλοῦ κινδύνου. Τὰ διάφορα ἡμίμετρα, ὅπως ἡ ἀναγραφὴ ἀντικαπνιστικῶν μηνυμάτων καὶ εἰκόνων στὰ τσιγάρα, μπορεῖ νὰ ἔχουν ἓνα προειδοποιητικὸ χαρακτήρα -ἄλλωστε ὅλοι τὸ ξέρουν ὅτι ὁ καπνὸς βλάπτει- δὲν μποροῦν ὅμως

να αντιμετωπίσουν την κατάσταση. Τα αίτια της αύξανόμενης πορείας των δεικτών του πληθυσμού που καπνίζει είναι βαθύτερα. Μεγάλο ποσοστό των καπνιστών όφειλε την συνήθειά του σε ψυχολογικούς παράγοντες, διότι είναι αλήθεια, ότι, όπου παρατηρείται ομάδα ή πλήθος ανθρώπων με αδύναμο ψυχικά χαρακτηριστικά, εκεί υπερπλεονάζει ή συνήθεια του καπνού, ο οποίος προσφέρει ένα υποκατάστατο ψυχικής τόνωσης, ιδιαίτερα όταν ο χρήστης συναντά δυσκολίες. Έχει παρατηρηθεί, σε στιγμές έντασης, πολλοί άνθρωποι να καταφεύγουν στο τσιγάρο για να βρουν διέξοδο. Επίσης, το τσιγάρο εθίζει τον οργανισμό όχι μόνο με τις ουσίες που περιέχει (νικοτίνη) αλλά και με τον συσχετισμό του με ψυχικές καταστάσεις. Εθίζει, δηλαδή, το σώμα αλλά και την ψυχή. Δεν σημαίνει, βεβαίως, ότι όλοι όσοι καπνίζουν έχουν ασθενικό και εύκολοεξαρτώμενο χαρακτηριστικά. Απόδειξη δέ τούτου είναι, ότι πολλοί άνθρωποι με μεγάλη θέληση έχουν καταφέρει, άλλοι με λίγο κόπο και άλλοι με πολύ, να κόψουν “μαχαίρι” το κάπνισμα, γιατί συνειδητοποίησαν το τί παρενέργειες έχει στον οργανισμό και στους “παθητικούς” καπνιστές.

Πιστεύω, ότι το θέμα είναι πολύπλοκο και βαθύ και θα παρακαλούσα κάποια φορά ή “Εύλογία” να επανέλθει με κάποιο σχόλιο. Θα ήθελα να κάνω κάποιες προτάσεις για την αντιμετώπιση ή την εξομάλυνση του φαινομένου, πιστεύοντας ότι μόνο πνευματικοί φορείς και ειδικότερα ή Εκκλησία μπορούν να δώσουν λύσεις ρεαλιστικές και υλοποιήσιμες και σε αυτό το θέμα, καθ’ ότι κανένας δημόσιος, κρατικός ή ιδιωτικός φορέας δεν ασχολείται τόσο βαθιά και τόσο υπεύθυνα με το πρόσωπο του ανθρώπου και την ανθρώπινη ψυχή.

Είναι αλήθεια, ότι κοντά στην Εκκλησία μαθαίνει ο άνθρωπος να είναι αυτάρκης και ολοκληρωμένος και κατά συνέπεια να μένει μακριά από εξαρτήσεις και άλλες περιπέτειες. Θα έπρεπε, όμως, και στην εκπαίδευση να υπάρχει μία αγωγή, που να αναπτύσσει όλες τις βλαβερές επιδράσεις που συσσωρεύονται στον οργανισμό από τις ουσίες που περιέχονται στο τσιγάρο. Επίσης, ή αντίληψη ότι το τσιγάρο είναι σημάδι ανδρισμού είναι αναχρονιστική, γιατί ή εικόνα αυτού του προτύπου δείχνει μάλλον άνθρωπο κενό περιεχομένου, παρά αξιόλογο. Αν δοθούν τα σωστά ερεθίσματα στους μαθητές, από μόνοι τους θα αποφεύγουν και τη συνήθεια του καπνίσματος και τους προπαγανδιστές του.

Πάντως, μεγάλο μερίδιο στην εξάπλωση του καπνίσματος έχει και ή πολιτεία, ή οποία, όχι μόνο δεν κάνει κάποιες αποτελεσματικές παρεμβάσεις, αλλά δεν προστατεύει ούτε και τους ανθρώπους που βλάπτονται ξμμεσα από τον καπνό, τους “παθητικούς” λεγόμενους καπνιστές οί όποιοι, σε τελευταία ανάλυση, δεν θέλουν να έχουν καμμία σχέση με αυτή τη συνήθεια, όμως βλάπτονται σοβαρά χωρίς οί ίδιοι να έχουν κάποιο πρόβλημα. Η όποια επιλογή είναι δικαίωμα του καθενός. Δεν είναι σωστό, όμως, να επιβάλλεται σε κάποιους, αυτό που είναι επιλογή άλλων.

Τέλος, μήπως θα έπρεπε να σκεφτεί και το κράτος ότι τα κέρδη από τις καπνοβιομηχανίες είναι άσημαντα μπροστά στο κόστος που συνεπάγονται οί άνθρωπινες ζωές, καθώς και ότι συμβάλλουν ανασταλτικά στην πολυπόθητη ποιότητα ζωής που όλοι πασχίζουμε να φτιάξουμε;

Δημήτρης Νεαπολίτης

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΡΑΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΝΙΣΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

Στις 19 Φεβρουαρίου 2005, έορτή της άγιας Φιλοθέης της Ἀθηναίας, της πρωταγωνίστριας στα έργα της φιλανθρωπίας στην εποχή της Τουρκοκρατίας, θα γίνει στο Ναό μας έορταστική έκδήλωση μετά την Θ. Λειτουργία προς τιμήν των Ἐρανιστῶν καὶ Ἐρανιστριῶν του Ἐράνου της Ἀγάπης ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν συνεργατῶν μας στο ἐνοριακὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο. Τὸ έορταστικὸ προσκλητήριο ἀπευθύνεται ἀπὸ τὸ Ἐνοριακὸ μας Φιλόπρωχο Ταμεῖο καὶ ἡ ὀργάνωση τῆς έκδηλώσεως γίνεται ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου του ὑπὸ τῆς ὀδηγίας τοῦ προέδρου Πρωτοπρ. Φιλίππου Μίαρη.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

μιλίες με σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς 11³⁰ ἕως τὶς 1³⁰ τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματικὴ μας Ἐστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), με θέμα «*Ἡ ὄραση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ψυχικὴ μας ἰσορροπία*».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος με τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὀμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96):
6.⁰⁰ - 7.⁰⁰ μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, με θέμα «*Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου μετὰ τὴ χειρα-*

γώγηση τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας Σειράχ». Ἡ ἀνάπτυξη γίνεται παράλληλα με συζήτηση.

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** λειτουργεῖ κάθε Τρίτη 7⁰⁰ - 8⁰⁰ τὸ βράδυ.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἐσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὀμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: «*Ἡ Ἅγια Γραφὴ στὴ ζωὴ μας*».

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο: 2103612449 - Fax: 2103627037
www.AgiosNikolaosAsklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ